

saaledes, at det bliver billigere at lade en Vognladning gaa om ad Hobro ad Statsbanen end at stikke tværs igennem over Nibe. Jeg har ikke regnet ud, hvor mange Mil det drejer sig om, men det drejer sig i alt Fald om Mil, saa det ikke er saa ganske lidt. Jeg har faaet en Anelse om, at det er en Fordring fra Statsbanernes Bestyrelses Side, at Selskabet skal sætte sine Takster saa højt, at det vil blive billigere at benytte Statsbanerne end at benytte den private Bane. Der er endvidere blevet sagt — jeg lader dette staa for vedkommendes egen Regning, jeg har ikke selv gjort Regnestykket op — at en Ekspedition til en af de øvrige Stationer mellem Aars og Løgstør eller Aars og Hobro bliver billigere at foretage ad Banen Aalborg—Svenstrup—Nibe—Aars — f. Eks. til Hornum, end hvis den ad samme Bane kun gaar til Aars. Hvorledes en saadan Takstarif udregnes, er mig ubegribeligt. Jeg har, som sagt, ikke kunnet regne det efter, men det er blevet sagt mig som paalideligt. Jeg undres derfor lidt over, at der i det hele taget findes en Bestemmelse om, at Takster og Køreplaner skulle approberes og ere blevne det af Ministeriet, thi man skulde da vente, at saadanne aabenlyse Fejl, som jeg synes dette er, maatte være blevne paatalte og rettede.

Endnu har jeg kun tilbage at gøre en lille Bemærkning nærmest til den højtærede Kultusminister. Maa jeg først sige, at det har glædet mig, at der er fremkommet saa faa Bemærkninger om Skoleloven. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at den ikke er eller har været saa uforstaaelig for dem, som skulle have med den at gøre, som det paa mange Steder i Bladene, paa Møder osv. er blevet fremhævet, men at den har været let at forstaa og let at praktisere. Det viser, at vi have været heldige med at finde de Udtryk, som kunne forstaaes af Folk i Almindelighed. Næst efter saaledes at udtale min Glæde over, at saa faa have fundet Anledning til at spørge om Forstaaelsen af Loven eller gøre Indvendinger imod noget i den — enkelte saadanne ere jo fremkomme — vil jeg udtale min jeg kan gerne sige Misfornøjelse med, at der trods den lange Frist, der er givet til Skolelovens Realisation, om jeg saa maa sige, nemlig 1ste Januar 1901, er blevet givet Skolekommissionerne og Sogneraadene, altsaa den kommunale Skolebestyrelse i Almindelighed, en saa kort Frist som 3 Maaneder til alt det Arbejde, som skal gøres i Kommunerne, navnlig naar vi se

hen til, at denne Frist faldt lige i den Tid af Sommeren, som er mindst egnet til at føre Forhandlinger baade indbyrdes og med andre Autoriteter om denne Sag. Vi maa huske paa, at der har været Forhandlinger at føre, ikke alene mellem Skolekommission og Sogneraad i samme Kommune, men, i alt Fald mange Steder, ogsaa med Nabokommuners Skolekommission og Sogneraad, dels for at man kunde enes om at bygge fælles Skoler, dels maaske for, at man kunde faa Børn fra den ene Kommunes Skoledistrikt henviste til den andens. Naar man til alt dette kun har haft 3 Maaneder, vil det let ses, at det enten maa forceres meget, eller der bliver Ting, som ikke ordnes paa tilfredsstillende Maade. For øvrigt er det, saa vidt jeg har kunnet skønne, gaaet saaledes, at der maaske ikke er 10 pCt. af samtlige Skolebestyrelser, i alt Fald ude paa Landet, der ere blevne færdige til den 15de August, som i alt Fald i det Amt, hvor jeg har haft med Sagen at gøre, Aalborg Amt, var den fastsatte Frist. Maaske er det endog saa først i den allerseneste Tid, at Sagen er bleven indsendt til vedkommende Skoledirektioner. Jeg er egentlig veltilfreds hermed; thi jeg synes, at naar vi ude omkring i Kommunalbestyrelserne og Skolekommissionerne, som absolut skulle gøre det første og største Arbejde, skulle nøjes med 3 Maaneder, maa den højtærede Kultusminister indrømme, at saa maa Sagen sagtens kunne gøres færdig i de 15 Maaneder, eller hvor lang Tid der nu bliver tilovers for Skoledirektionerne og Ministeriet til at forhandle Sagen. Det er imidlertid noget, som man ved en Smule Velvilje, navnlig fra Skoledirektionernes Side, let vil kunne komme over. Det har været en Behagelighed — i alt Fald er det min Erfaring — i Sommerens Løb at arbejde med Skolelovens Udførelse i Praxis. Der har vist sig at være en ikke ringe Interesse for Skolevæsenets Ordning rundt om i Kommunerne. Naar man nu har siddet og glædet sig over denne Interesse og over, at vi igennem den ny Skolelov have faaet ligesom lidt mere Ret til at tage os af vore Børns Skolers Sager, gør det et mærkeligt Indtryk, er det ligesom man midt i Glæden faar en kold Straale ned ad Ryggen, naar man modtager et Cirkulære som det, der blev udsendt fra Ministeriet den 10de April — det tog jo nogen Tid, inden det kom ud paa Landet — angaaende Anskaffelse af Gymnastikhaand-